

Proloog

In het hol van de hel

In bijna ieders leven – of in mijn geval leven na de dood – komt er een moment waarop je je onwillekeurig afvraagt: hoe ben ik in deze hel beland? Ik heb daar vaker last van dan de meeste mensen (gemiddeld een paar keer per week), maar nog nooit zo erg als nu. Ik stond namelijk op het punt om de echte hel te betreden. Vrijwillig.

Mijn naam is Bobby Dollar, of soms Doloriel, afhankelijk van het gezelschap waarin ik verkeer. Ik was op deze onaangename plek beland per lift – een vreselijk lange afdaling waar ik je misschien nog wel een keertje over vertel. Bovendien ging ik gehuld in een lichaam dat niet het mijne was, en alles wat ik over dit oord wist, kwam van wat een solitaire beschermengel me in mijn slaap had ingefluisterd. Niet dat ik veel nuttigs van haar te weten was gekomen. Het gros kon zelfs in één simpele zin worden samengevat: ‘Je hebt geen idee wat voor shit je te wachten staat.’

Nu stond ik dan vlak voor de hel, aan de voet van de Nerobrug, een kleurloos, kaal gevaarte van steen dat zich over een zó diepe afgrond uitstreckte dat die op onze goeie oude aardbol helemaal door de planeet heen tot aan de andere kant zou hebben doorgelopen. Maar de hel ligt niet op onze goeie oude aardbol en deze put was niet bodemloos, o nee. Zie je, op de bodem, vele, vele kilometers onder me in het duister, gebeurden de echt onverkwikkelijke zaken. Dat kon ik opmaken uit het vage geluid van schreeuwende mensen. Ik vroeg me onwillekeurig af hoe hard ze wel niet moesten schreeuwen dat ze van zó ver nog waren te horen. En wat werd hun precies aangedaan dat ze zo luid schreeuwden? Ik was me al dingen aan het afvragen waar ik het antwoord niet eens op wilde krijgen.

Mocht dit alles trouwens niet bizar genoeg voor je zijn, heb ik nog

wel een interessant feitje voor je: ik ben een engel. Ik ging dus niet alleen de vreselijkste plek waar iemand maar heen kon bezoeken, maar deed dat ook nog eens als spion en vijand. O, en ik ging erheen om iets te stelen van een van de meest meedogenloze, machtige demonen aller tijden: Eligor de Ruiter, groothertog van de hel.

Wat ik van Eligor probeerde te stelen? Mijn vriendin, Caz. Zij is ook een demon en ze behoort hem toe.

O, en toen ik zei dat ik een engel was, bedoelde ik niet zo eentje die met vleugels en het louterend vuur van de Heer optrekt tegen de vijand. Nee, ik ben er zo een die op aarde vertoeft en meestal doet alsof hij een mens is, een advocaat die de belangen van mensen op hun dag des oordeels behartigt. Met andere woorden: een soort pro-Deoadvocaat. Dus ik wist net genoeg om te weten dat ik lelijk in de penarie zat. Ik, tegen een groothertog van de hel en op zijn eigen terrein – eerlijke strijd, hè?

Daar stond ik dan, in ongetwijfeld de grootste ommuurde ruimte die ik ooit had gezien – of wie dan ook, vermoedelijk. Al die middeleeuwse kunstenaars die deze plek hadden uitgebeeld, zelfs de heel fantasierijke, hadden nooit groot genoeg gedacht. Een muur van ruwe stenen omringde me, die verder dan het oog reikte omhoogliep. De muur leek aan beide kanten zich heel flauw te krommen, alsof de gigantische grot zelf het omhulsel van een monsterlijk grote motorcilinder was. Waarschijnlijk bevond zich tegenover me ook een muur, aan de andere kant van de brug – de zuiger in de grotere cilinder, en dit alles tezamen vormde de eindeloze toren die de hel wordt genoemd. De brug zelf was smaller dan mijn aan weerszijden uitgestrekte armen, een wandelpad van maar anderhalve meter breed. Dat was ruimschoots genoeg geweest, als zich onder het smalle vlak geen totale leegte had bevonden – een afgrond die dieper omlaag liep dan ik ooit zou kunnen zien of bevatten, met amper genoeg flakkerend hellelicht om aan te geven hoe vreselijk diep ik zou vallen als ik één misstap maakte.

Geloof me, zoals ieder weldenkend wezen was ik liever ergens anders geweest, maar zoals ik later nog wel eens zal uitleggen, had ik veel moeite gedaan om alleen al dit punt te bereiken. Ik was te weten gekomen hoe ik hier moest komen, had een toegang ontdekt die door niemand meer werd bewaakt, en droeg zelfs een gloednieuw duivelslichaam (want dat was de enige manier om veilig door de hel te reizen). Ik mocht dan een ongenode bezoeker zijn, maar ik had al veel in dit uitstapje gestoken.

Toen ik de oneindige overspanning naderde, nam ik een flinke adem-

teug, die rauw aanvoelde van zwaveldamp en de vage maar onmiskenbare stank van verschroeid vlees. Een steentje keilde weg van mijn voet en stuiterde de put in. Ik wachtte niet af of het een geluid maakte, aangezien dat nergens goed voor zou zijn geweest. Als je iets verschrikkelijks te lang uitstelt, zakt de moed je in de schoenen; trouwens, ik wist dat het hierna alleen nog maar erger zou worden. Zelfs als ik over die armzalig smalle overspanning de overkant zou halen en het me lukte de hel binnen te glippen, zou die hele toko tjokvol mormels zitten die de pest hadden aan engelen in het algemeen, en aan mij in het bijzonder.

De Nerobrug dateert uit de tijd van het oude Rome en is genoemd naar keizer Nero, die naar verluidt vioolspeelde toen Rome in lichterslaaie stond. Nero was niet de slechtste keizer die Rome ooit had gehad, maar beslist een verschrikkelijke schoft, en een van de redenen dat we dat weten is dat hij zijn eigen moeder had laten vermoorden. Tweemaal.

Zijn moeder Agrippina was de zus van een ander, nog akeliger klootzakje van wie je misschien wel eens hebt gehoord: Caligula. Hij trouwde met een van zijn andere zussen, maar ging met al zijn zussen van bil. Maar ondanks al die griezelige dingen die zij uitspookte met haar broer, werd zij, nadat Caligula door zijn eigen wachters was doodgestoken, gerehabiliteerd en trouwde ze uiteindelijk met Caligula's opvolger, de oude keizer Claudius. Op een of andere manier was ze erin geslaagd Claudius over te halen zijn eigen geliefde zoon te passeren en Nero in zijn plaats tot zijn erfgenaam te benoemen, haar zoon uit een eerder huwelijk. Zodra Nero de voorbestemde keizer was, molde ze de arme Claudius door hem vergiftige paddenstoelen voor te schotelen.

Nero was zijn moeder duidelijk heel dankbaar dat ze hem hielp de machtigste man ter wereld te worden; hij liet haar prompt om zeep brengen. Eerst probeerde hij dat te doen met een nepboot die in stukken had moeten breken zodat ze zou verdrinken, maar Agrippina was een taaie ouwe tante en slaagde erin weer aan land te komen, dus stuurde Nero een paar van zijn wachters naar haar huis om haar met hun zwaard te doden.

Van je familie moet je het maar hebben. Op zijn Romeins.

Nero haalde gedurende de rest van zijn bewind nog heel wat andere verschrikkelijke dingen uit, waaronder het verbranden van een hele zwik onschuldige christenen, maar dat is niet de reden dat hij een ereteken in de hel kreeg, de brug waar ik nu voor stond. Zie je, wat Nero niet besepte was dat zijn moeders coup om Claudius met haar te laten trou-

wen en te zorgen dat die zijn bloedeigen zoon door Nero liet passeren, het resultaat was van een dealtje dat ze met een van de invloedrijkere helbewoners had gesloten, een machtige demon die luisterde naar de naam Ignoculi. Maar Ignoculi en zijn infernale hellebroeders gaven geen duvel of zijn mallemoer om het feit dat Nero zijn moeder had gedood; ze hadden er zelfs behoorlijk veel respect voor. Maar ze verwachtten wel van hem dat hij de afspraak zou nakomen die zij had gemaakt om hem op de troon van het Romeinse keizerrijk te krijgen, aangezien de hel nog grote plannen had met Rome. Maar Nero weigerde het spelletje mee te spelen. In werkelijkheid besepte hij waarschijnlijk niet hoe machtig de hel wel niet was – de Romeinen hadden een ander soort religieus wereldbeeld, Pluto en de Elysische velden en zo. Het was waarschijnlijk net zoiets als met die filmproducent in *The Godfather* die dacht dat hij Don Corleone wel even kon afserven, om wakker te worden met een paardenkop in zijn bed.

De hel tegen je in het harnas jagen is nooit een goed idee. Daarna ging het snel bergafwaarts met de jonge Nero, en binnen de kortste tijd werd hij van de troon gestoten en moest hij vluchten. Uiteindelijk pleegde hij zelfmoord. Niettemin lagen de echte verrassingen voor hem nog in het verschiet.

Ignoculi was, zoals de meeste leidinggevendenden in de hel, haatdragend als ik weet niet wat. Toen Nero in de hel aankwam, ontdekte hij dat er voor hem een speciale ingang was gemaakt – de Nerobrug, ja. Een duizendtal demonen, gekleed in de opsmuk van de Romeinse keizerlijke garde, stond Nero al op te wachten om hem bij het oversteken van de brug te begeleiden met de pracht en praal die hij tijdens zijn leven gewend was geraakt. De grote stoet trok in ganzenmars over de afgrond, trommels bonkten en trompetten toeterden, maar toen Nero de overkant had bereikt, verdween zijn gevolg op slag en bleef de keizer alleen achter met degene die hem stond op te wachten – niet Ignoculi zelf, maar Nero's overleden moeder Agrippina.

Ze moet een afschuwelijke aanblik hebben geboden, gekromd en gebroken en drijfmat van Nero's eerste poging haar om het leven te brengen, gutsend van het bloed van de zwaardhouwen die haar hadden gedood. Ineens besepte Nero dat wat hem wachtte iets heel anders was dan een heldenonthaal en hij holde terug, maar nu verscheen Ignoculi zelf op de brug, een enorme trillende massa van ogen en tanden die de terugweg afsneed van de ex-keizer als een berg woedend snot.

'Geef de keizer wat des keizers is,' schijnt de demon te hebben gezegd.

In de hel worden flauwe grappen als een heel geschikte martelmethode beschouwd. Toen greep Agrippina haar zoon met haar bebloede, verminkte klauwen en, met een kracht die zij nooit tijdens haar leven had gehad, sleurde ze hem krijsend door de poort de hel in naar het allesbehalve vorstelijke lot dat voor hem was voorbereid. En natuurlijk zit hij daar naar verluidt nog steeds, waarschijnlijk helemaal onderin bij die andere krijsers.

Daarna werd de Nerobrug nagenoeg vergeten tot mijn komst, een zoveelste getuigenis dat je nooit ofte nimmer een van de hoge heren van de hel tegen de haren in moet strijken – iets wat mij al was gelukt, en niet zo'n klein beetje ook. Zou het universum mij misschien iets duidelijk hebben willen maken?

Ik stapte de brug op en begon te lopen.

Ik had wat wel urenlang leek voetje voor voetje doorgelopen toen ik merkte dat de van beneden opstijgende kreten luider leken te worden. Ik hoopte dat dit betekende dat ik eindelijk dicht bij het midden van de brug was gekomen – maar misschien betekende het gewoon dat de lunchpauze beneden voorbij was. Ik keek omlaag, en probeerde in evenwicht te blijven toen ik een duizeling voelde die niet alleen lichamelijk was maar ook existentieel. Het perspectief veranderde de vlammen die uit barsten in de wanden van de afgrond kwamen in ineenkrimpende, zich samentrekkende kringen van concentrisch vuur als een brandende schietschijf.

Leerachtige vleugels klapwiekten langs mijn gezicht en lieten me behoorlijk schrikken; ik besepte hoe dicht ik bij de afgrond stond. Ik deed een stap terug naar het midden van de brug en begon weer te lopen, nog steeds in de verkeerde richting voor elk weldenkend wezen. Het gevleugelde ding fladderde weer langs me en streek zacht langs mijn huid, maar het licht was te zwak om te zien wat het was. Ik denk niet dat het een vleermuis was, aangezien het snikte.

Vele uren later was de smeulende schietschijf nog steeds recht onder me. Wanneer je een helse slotgracht oversteekt die misschien wel zo breed is als South Dakota, is het denkbeeld van 'dicht bij het midden' nogal betrekkelijk, maar ik werd er allesbehalve vrolijk van.

Ik deed dit alles voor Caz, bleef ik mezelf inprenten – de gravin van de koude handen, de beeldschone, beschadigde jonge meid, gevangen in een onsterfelijk lichaam en verdoemd tot de hel. Nee, het was zelfs

niet voor Caz, het was voor wat wij samen hadden, voor de momenten van geluk en vrede die ik in bed met haar had gevoeld terwijl de helse hordes op zoek naar mij de straten van San Judas teisterden. Ja, zij was zelf ook een van die helse dienaren, en ja, ze had me met zoveel woorden gezegd dat ik een voorval van rechttoe rechtaan seks met de vijand in het heetst van de strijd opblies tot een of andere absurde bakvissenromance... maar o lieve Heer, wat was ze liefvallig. Niets in mijn engelenbestaan had me ooit zo doen voelen als zij. Sterker nog, mijn tijd met haar had me geleerd dat mijn leven tot dan toe leeg was geweest. Als dat niet was gebeurd, had ik het misschien allemaal op duivelse kunstjes kunnen gooien – dat ik gewoon was verleid, dat ik gevallen was voor de oudste truc in het boek van de Boze. (Er was nóg een reden waarom ik niet dacht dat ik om de tuin was geleid. Die hield verband met een zilveren medaillon, maar dat vertel ik je later nog wel een keer.) Hoe dan ook, als wat ik voelde voor Caz alleen maar een trucje betrof, een illusie, dan kon de rest me ook gestolen worden.

Liefde. Afgezien van alle flauwe grappen heeft een echte, heftige liefde één ding met de hel gemeen: ze brandt al het andere in je weg.

Ik zat al uren in de hel en gehypnotiseerd als ik was door eindeloos flakerende schaduwen, kostte het me veel langer dan had gemoeten om te beseffen dat het donkere vlekje op de brug voor me niet zomaar een zoveelste schaduw of een trillend vlekje in mijn gezichtsveld was, maar iets tastbaars. Ik minderde vaart en tuurde; aan mijn dagdroom was een abrupt einde gekomen. Stond het me op te wachten? Had Eligor ontdekt dat ik eraan kwam en had hij me een warm onthaal voorbereid, iets zoals die gehoornde Babylonische nachtmerrie die ik indertijd in San Judas amper had weten te overleven? Het enige dat die laatstgenoemde had gestuit was een kostbaar stukje zilver, het medaillon van Caz, maar ik had op dat moment niets van dien aard bij me. Ik was naakt, zat in een nieuw lichaam en droeg geen wapen. Ik had nog niet eens een stok.

Toen ik dichterbij kwam, zag ik dat de gedaante niet rechtop stond zoals een man, maar op handen en voeten als een dier. Van nog dichterbij kon ik zien dat het van me vandaan kroop, wat me voor het eerst sinds ik op deze duivelse brug was gestapt een gevoel van opluchting gaf. Mama Dollars knul is geen sul, of in ieder geval nu even niet; terwijl ik die eenzame kruiper begon in te halen, vertraagde ik mijn pas om het wezen te kunnen bestuderen.

Het zag er menselijk uit maar bood een onaangename aanblik, als een

blind, onbeholpen insect. Zijn handen waren plomp en zonder vingers, het lichaam was verwrongen, en zelfs voor die sombere plek kaatste het maar weinig licht terug: het leek niet zozeer een tastbaar iets als wel een veeg op het vlak van de werkelijkheid. Ik liep er nu vlak achter, maar het leek zich niet bewust van mijn aanwezigheid en bleef kruipen als een kreupele boeteling, zich voortslepend alsof iedere beweging ellendig veel moeite kostte. Alleen al de traagheid waarmee het voortkroop deed me mezelf afvragen hoe lang het zich al op die brug bevond.

Ik wilde het wezen niet inhalen, niet op dat smalle stuk. Dat het traag en stom leek, wilde nog niet zeggen dat het me niet zou aanvallen. Ik overwoog er gewoon overheen te springen, maar ik vertrouwde de ondergrond ook niet.

‘Wat doe je?’ vroeg ik. ‘Ben je gewond?’

Het plotselinge geluid van mijn nieuwe raspende duivelsstem bracht zelfs mij aan het schrikken, maar het kruipende wezen gaf er geen blijk van dat het me had gehoord. Ik probeerde het nog eens.

‘Ik moet erlangs.’

Niks. Als dat kruipende wezen niet doof was, had het daar wel alle schijn van.

Gefrustreerd bukte ik uiteindelijk omlaag en rukte ik aan zijn been om zijn aandacht te trekken, maar hoewel de mannengedaante stevig leek, was het zo broos als een schuimpje en het hele lichaamsdeel brak af in mijn greep en verbrokkelde tot schilferende stukken, zodat er onder de knie niets achterbleef. Van afgrijzen liet ik het grote stuk been vallen. Het viel in stukken uiteen, waarvan vele traag over de rand van de brug stuiterden en in het duister verdwenen. Het wezen stopte uiteindelijk lang genoeg met kruipen om zich naar mij te keren – ik ving een glimp op van een grauw gezicht met lege holttes waar de ogen hadden moeten zitten en een al even leeg gat voor de mond, opengesperd van verbazing of afgrijzen. Toen rolde het opzij alsof het door het verlies van het been uit balans was geraakt, en tuimelde zonder een kink te geven van de brug.

Uit het veld geslagen stapte ik over de vettige schilfers die er nog lagen en liep door.

Wat dat verkrui melende gedrocht ook was geweest, het was niet de enige in zijn soort. Niet lang daarna haalde ik de volgende in, die op dezelfde kreupele manier voortkroop naar de nog steeds onzichtbare wallen van de hel. Ik probeerde deze voorzichtig te porren om zijn aandacht te trekken. Het wezen leek zo broos als zeeschuim, maar alleen